

Slagtryk tidsskrift for
digte & kortprosa
Maj 2019

Slagtryk
tidsskrift for digte & kortprosa

nr. 4 - 2019

Copyright
Forfattere & Slagtryk

Forfattere
Pia Mathilde Blichfeldt Hansen, Stine
Bork Kristensen, Nanna Vibe Spejlborg
Juelsbo, Lasse Ra og Zylvesterium

Kontakt
sendind@slagtryk.dk

Ansvarshavende redaktion
Erik Scherz Andersen
Lasse Skjold Bertelsen
Thomas Glud
Mia Dall

Først publiceret
<http://slagtryk.dk/category/19-05/>

Udgivet af Kronstork

ISSN
1904-8165

Opsætning
Mia Dall

Forside
Line Toftso

Tidsskriftet Slagtryk er støttet af Statens Kunstfonds Litteraturudvalg.

STATENS KUNSTFOND

Lasse Ra

Amager Fælled

efter dansktimen tager jeg børnene med ud på fælleden. en af de første klare dage i lang tid, Marius og Said hiver stykker af is op fra kanalen. isen smelter hurtigt i græsset, Said og Marius tramper på isflagen og tager de mindre stykker i munden. flere af børnene er forsvundet ind i krattet, jeg råber de skal komme tilbage. de svarer mig ikke. møgunger siger Said, vi går hen mod krattet. Alma og Kajsa komme løbende ud, *der er en hjort*. børnene samles sig ved udkanten af krattet og vi går ind, jeg tæller, jo vi er 18. træerne er lave og krogede, de må stå under vand meget af året. i øjeblikket er jorden tør, de tynde stammer er flækkede og indviklede, virker skrøbelige. børnene går, stopper op i skyggen af et træ, går så videre. de er blevet mere stille. på stammerne er grønne pigge og solen fletter sig ned mellem, vi er en stor flok. sorte fugle letter. *her er sku da ikke nogen hjort* råber Tristan. Alma og Kajsa griner. flere af børnene bærer grene som køller eller spyd. vi kravler over små væltede træer. Mads spidder indpakningspapir på sit spyd. midt i krattet står der et blå telt. teltet er lynet til. et par cowboybukser hænger til tørre over en gren. foran teltet er rester af et bål, en halv afbrændt colaflaske. børnene diskutere, er der mon nogen som sover inde i teltet. Marius og Said går forbi teltet og videre ind i krattet. det er nu jeg skal råbe *kom så venner. vi går tilbage*.

Kongens Have

slottet er ikke større end en champagneflaske. de kaster ølflaskerne når de har tømt dem. en kreds spreder sig om den lille gruppe. Therese går over bag buskene for at pisse, en starter en engangsgrill. de har siddet her i flere timer uden en skygge har rørt dem. langs stien er parkens træer høje og vinkler skygger ud som et solur. græsset er kort, jorden fugtig. lys spejler ud af facadernes vinduer omkring. biler, en motorcykel accelererer. de taler ikke rigtig om noget, eller hvis de taler om noget, melder de fleste sig hurtigt ud af snakken. krager indtager de pladser hvor grupper af mennesker rejser sig. Alma ligger med hovedet på Marius' mave, hun siger *jeg ved ikke hvorfor de træer virker så døde, jeg mener, de har blade, de står og suger vand op under barken. solen skinner i bladene. hvad er det der er galt med dem.* en krage skratter. Marius har lukkede øjne. *det er nok bare fordi de er placeret sådan, tror du ikke.* Alma mumler *det er ikke kun er det.* Marius er hele tiden ved at falde i søvn, han trækker vejret tungt med Almas hoved på maven. han blændes af et blå skær. fingrene mod Almas bløde underarm og en gren svirper, Marius er i Krogebjergparken på vej ind i et buskads. inde midt i buskadset har nogen lavet en hule. farvet garn hænger mellem grenene, der står to skamler. ovale sten er lagt i en trekant på jorden. Marius overvejer, om han skal tage garnet, stenene og de små kopper med sig og gå.

Nanna Vibe Spejlborg Juelsbo

I vinteren (uddrag)

jeg maser dagene ud af mørket igen
forsøger at bøje tiden
jeg forstår at vand løber
ikke at vand bliver
havene hjælper mig
jeg hjælper ikke havene
bjergene hjælper mig
jeg hjælper ikke bjergene
fjorden hjælper mig
jeg hjælper ikke fjorden
træerne hjælper mig
jeg hjælper ikke dem

*

i vinteren er bjergenes sang vind, ikke sten
på lavt blus simrer vi afsted gennem tid
bær spises af fugle
fugle spises af ræve
ræve skydes af mennesker
mennesker dør af vejret
jeg siger det tilbage til min hjerne
mellem brynene vokser en have
jeg plukker frugter og laver saft
finder små perfekte svampe helt tæt på din hud
jeg vander dig, det er min natur
kom vi flygter gennem sæsoner
kom vi ældes tilsomt

*

i vinteren lover jeg foråret
jeg vil ligge på mos, med min krop være dit hjemland
jeg æder lysets spejlblanke minde
kun det taler sandt

Stine Bork Kristensen

To digte

På nær det jeg fortier

på nær min skørhed
som en sammenlimet kop
forsøger jeg at finde mig til rette
i al din naturlige skønheds

simple life du vil ikke eje noget
jeg må gerne eje dig

Fortæl mig alt, siger du

jeg fortæller dig noget
stort der gør mig lille
og let som en gren
i dine hænder der er rastløse

det så jeg ikke før
men det er de det er du

som en boligblok rejser vores
fortid sig for fødderne af os
kvinder og mænd vi engang kendte

råber forbandelser ud af
vinduerne selvom vi
lovede hinanden
at fortiden ikke findes

i et simple life

Vi lægger nakkerne tilbage
i hver sin ende af karret
luften er kold under træernes kroner
men vandet så varmt at det ryger

mine lår mellem dine
nu er der kun lyden af os to der
afbryder natten tilbage

så generøs og tåbelig
er ingen griner du

selvom jeg

Zylvesterium

Disneymand

Mine arme skal bare overstås .jeg har næsten ikke brugt nogen af dem i min lejlighed. Her går jeg rundt på et andet sprog og ved at der er ung sol på næsen. Jeg har skoldkopper i jorden, som hvis man får et barn man ikke kender. Mor lavede mærkelige navne til sine drenge. Fx kaldte hun mig Laura. Jeg ved at hun fandt på mig, og aldrig kunne tåle min ryg. Faktisk ville jeg slet ikke slås. Hvis jeg var djævelen, havde jeg valgt en skjorte.

Tænk at mor tilbød mig som sin egen bluse. Ville hun lade mine vigtigste kroppe blive liggende, og brugte hun dem som kor? En undertrykt morgen, hvor alle jeg kendte havde fjer, kunne jeg slet ikke stå op i mig selv. Jeg refererede til min mave som dengang jeg stadig troede, jeg var et dyr, og fik folk til at pege på den. Når mor engang imellem lænede sig tilbage i bussen, kunne hun ramme mig med sit sæde. Det var sådan jeg vidste hvem hun var. Jeg vælger mit navn som sko, og der er noget

galt med den måde vi føder på. Jeg lå på et tæppe flere år uden at nogen for alvor kendte mig. Mor fødte i fyrre timer, jeg gav sår før jeg havde trådt. Når jeg først havde lukket mine øjne, var jeg ikke længere rar og hun stoppede med at ryge for min skyld, fordi jeg altid græd, når jeg så hende. Lidt som en fange, jeg kendte, lader jeg hende spise af min overflade, som et fad og bruge den i en sol, der endelig dør.

Pia-Mathilde Henriksen

Sorude Mili

Og i foråret bliver det til regn. Det kan ses ude over Hindu Kush. Der er det, det blå, takterne i omslaget, det blå og det rullende. Det blå og bjergene, det grå fjeld og det blå. Det grå fjeld og gederne, fuglene og gederne og fjeldet. Der er omslaget, det kommer i takter af de gule sten og klove. Klove mod sten, mod jorden i dalen, klovene og stenene og dalen. Der er de, fuglene, takten i vingetagede og dråberne, de lilla skyer og regnen. Omslaget løber med vinden og takten i løvet på buskene. Der er den, takten i løvet. Og solen er der. Den ånder ud, ånder op imod omslaget og takten. Solen og lysende, gule skyer og omslaget. Det er der, mellem det grå og det gule og regnen bag bjergene.

Regnen og sneen, der smelter. Sneen der smelter og blander sig med jord og sten, som løber nedad, bliver til skred og lægger sig på vejene. Og bevæger sig, løber mod floden, omslaget, der bevæger sig mod øst. Det bevæger sig ind over Kabul-sletten. Og floden, regnen og smeltevand, floden der løber mod syd, den bruser og floden bevæger sig fra nord. Den løber fra de højeste bjerge i Hindu Kush, fra højderne i nord, løber mellem bjergene, jorden og stenene og sneen. Dens længde, den løber, derned hvor sneen ikke længere er, der hvor regnen hører op, men hvor jorden og stenene er, klovene, den løber igennem Dashti Margo.

På bredden går folk med oppakning, med børn i hænderne og på brystet, et æsel stopper, en mand hiver i rebet, der er bundet om dets hals, men dyret bliver stående, drikker af floden, og folkene stopper modvilligt op et øjeblik, en kvinde sætter en pige fra sig på sandjorden.

Floden tager med sig sten og jord, stenene og jorden og sandet. Der hvor sandet er, den bevæger sig, bruser, løber, løber mod grænselandet i syd, flader ud, flader ud i Hamun.

Mirman Baheer

Tænk ikke på det, som en reaktion på nineeleven, tænk på de 30.000 piger, der kom i skole i Helmand. Tænk ikke på nineeleven. Tænk på alle de kvinder, tænk på alle de piger, tænk ikke på din kaptajn, tænk ikke på billedet af Fogh og Bush i en hvid pickup i Crawford, tænk ikke på dine britiske kolleger i Bastion, tænk på kvindecentrenene i Lashkar Gah, tænk på de to kvindelige parlamentarikere i Kabul, tænk på distriktvalget i 2012, tænk på Mirman Baheer, tænk på de kvinder.

Panjshir-dalen

Alexander den Store levede af det kolde vand i floden, rådt hestekød og saft fra en vækst, jeg ikke husker navnet på. Mujahedinerne af klumper af tørrede, pressede brombær, som de skar små flager af og lagde på tungen.

For foden af strækningen står totusindtrehundrede år gamle stendysser, makedonske soldater.

Sten falder over Kabul den nat, næste dag bevæger Haruns tanks sig gennem Pol-e Khomri, tilbage til bjergene.

Landai

Kvinder sidder i Kabul og Gereshk og fremfører korte digte for hinanden. På to linjer kritiserer de de mænd, de er tvangsgift med og alt andet, der bør kritiseres, for eksempel at de kan blive slået ihjel for at sige disse digte højt; den russiske okkupation, Talebans hykleri.

Making love to an old man is like fucking a shriveled cornstalk blackened by mold.

Alexandria Eskhata

Han har været over hele Afghanistan. På BBC kalder journalisten hans evne til at få sine tropper gennem Hindu Kush *tremendous*. I Baktria slår han en græsktalende landsby ihjel, fordi de har samarbejdet med perserne. Jeg kender hver en kilometer, han har erobret i det land, men hvad hvis jeg vil læse om Roxana.

Redaktionelt

Ved Erik Scherz Andersen

Debutantfetichering

Det er noget helt særligt at debutere. Og jeg synes det er fantastisk, at der findes to-tre debutantpriser i Danmark; lad os endelig hylde dem der har modet til for første gang at få skriften på gled i det offentlige rum.

Men der er en tendens til at debuten bliver en fetichering hos forlag, aviser, medier og andre tidsskrifter. Det at forholdet 'at det er en debut' kan blive en kvalitet i sig selv finder jeg problematisk.

Når debutudgivelsen møder et publikum, så er det teksten selv, der er det interessante. Den bliver ikke bedre eller dårligere af at være fra en debutant. Det kan være fint, ansvarligt måske, at den litterære offentlighed er opmærksom på det, overvejer om den fortjener opmærksomhed for andet end dets nyhedsværdi. Og jeg er med på at nyhedskriterier nu engang kan være ung/ gammel, mand/ kvinde, debuterende, etnicitet, og så videre.

Jeg er også med på at en udgivelse fra en debuterende måske kan forklare noget om den litterære kvalitet, men det kan lige så vel ikke forklare en noget. For bog nummer to, tre eller firs, fra en (eller anden) forfatter kan også være præget af forskellige faldgruber i det litterære andedam; det er ingen forbindelse mellem kronologien i et forfatterskab og forfatterskabets kvalitetsmæssige udvikling. Og jeg er sikker på, at de færreste ville foretrække en statistisk normalfordeling som barometer for en udgivelse i et forfatterskab. Jovist, det kan lugte af talent. Men er det godt?

Når jeg taler om en fetichering, så er det fordi det bliver et emblem udgivelser pyntes med igen og igen. Ordet romandebut vidner om hvordan der koges suppe på "første

gang”, at det er noget der kan ske igen og igen, hvis bare vi er opfindsomme nok. Krimidebut, kogebogsdebut, etc.

Hos større forlag sker det endda at en udgivelse kaldes en debut, selvom forfatterens første udgivelse skete på et mindre forlag. F.eks. har både Tine Høeg og Caspar Eric haft fysiske udgivelser på AFV press før Rosinante/ Gyldendal udgav deres bøger.

Slagtryk er et tidsskrift hvor forfattere debuterer. Og selvom vi har ca. samme antal debuterende forfattere hvert år, så kalder vi ikke os selv for et debutanttidsskrift som f.eks. Hvedekorn og Lars Bukdahl har for vane. Det skyldes ikke kun, at vi er så meget mere end det. Det skyldes også, at der er kun den ene debut for en forfatter, og hvis der skal være alt for stor fokus på netop det i den litterære offentlighed (forfatteren selv må gerne juble, skryde, stoltsere), så bliver det en flad fornemmelse bagefter. For forfatteren såvel som offentligheden. For samme fanfare følger ikke anden, tredje, fjerde udgivelse. Ok, der er nu hele to priser (i DK) for en forfatters anden udgivelse. For det er jo synd, at forfatterne ikke får den opmærksomhed de blev lovet i forbindelse med modtagelsen af deres første udgivelse.

En debut er ikke et kvalitetskriterium uanset køn, alder eller etnicitet. Jeg vil mene, at vi kunne få bedre formidling af ‘debutanterne’, hvis det nye ikke drejede sig om forfatteren som ny, men var om hvad udgivelserne står for?

Indholdsfortegnelse

Forside af Line Toftsø

Lasse Ra	Amager Fælled	s. 2
	Kongens have	s. 3
Nanna Vibe Spejlborg Juelsbo	I vinteren (uddrag)	s. 4
Stine Bork Kristensen	To digte	s. 7
Zylvesterium	Disneymand	s. 9
Pia Mathilde Blichfeldt Hansen	Sorude Mili	s. 12
	Mirman Baheer	s. 13
	Panjshir-dalen	s. 14
	Landai	s. 15
	Alexandria Eshata	s. 16
Redaktionelt	Ved Erik Scherz Andersen	s. 17